

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I. P.**
zastoupeného S. D., zmocněncem,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2021, čj. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 5. 2021, čj. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020, čj. X, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 1 rok. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 30 dnů od

právní moci tohoto rozhodnutí, v závorce za tímto číselným údajem však bylo uvedeno „dvaceti“ dnů.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 13. 5. 2021, čj. X, tak, že část výroku ve znění „doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze [žalobci] umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy [žalobce] pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování do 30-ti dnů (dvaceti) od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ se mění výrokem „doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 (šest) měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
3. Ke snížení délky uloženého správního vyhoštění žalovaná přistoupila z důvodu, že ve věci žalobce byla doba protiprávního jednání vymezena v kratším období, a to v návaznosti na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2021, čj. 19 A 2/2021-11, ve věci žalobce, kterým soud původní rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, pod čj. X, zrušil pro nepřezkoumatelnost v otázce délky vymezení protiprávního jednání (nelegální práce) žalobce.
4. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení i tohoto v pořadí již druhého rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v žalobě z převážné části namítal stejné žalobní námitky, jako v řízení o předchozí žalobě proti původnímu rozhodnutí žalované. Namítl, že žalovaná dospěla na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry. Dle žalobce žalovaná nesprávně hodnotila shromážděné podklady, čímž překročila meze správního uvážení, s některými tvrzeními a důkazy se dokonce vůbec nevypořádala. Zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisu a žalobce byl procesním postupem správních orgánů zkrácen na svých právech.
6. Žalobce se předně neztotožnil se závěry správních orgánů, že by od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020 pracoval na území ČR bez povolení k zaměstnání, kdy žalobce poukazuje zejména na zcela nesprávné závěry správních orgánů týkající se výkonu práce žalobcem. S odkazem na předchozí, již soudem zrušené rozhodnutí žalované, žalobce uvedl, že přestože se vytýkaná doba nelegální práce podstatně omezila jen na uvedené období (3 dny), změna popisu skutku se nijak neodrazila ve výrokové části napadeného rozhodnutí, kdy se výrok časovým obdobím údajného výkonu práce žalobce vůbec nezabývá a řeší zcela odlišné otázky. Již tato skutečnost představuje sama o sobě důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce dále namítl, že nevykonával práci v rozporu s povolením k zaměstnání. Práci vykonával pro společnost SU INCORPORATION COMPANY, s. r. o., nikoliv pro

Stavebniny DEK. Zaměstnavatel žalobce krátkodobě vyslal na pracovní cestu. Skutkové a právní závěry žalované jsou tak zcela mylné, v rozporu se skutečností a spekulativní.

8. Žalobce dále namítl nesprávnost, nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v části týkající se délky uložené sankce; žalobce přitom srovnává původně mu vytýkanou délku nelegální práce 55 dní a uloženého správního vyhoštění v délce 1 roku, a nově mu vytýkanou délku nelegální práce 3 dnů, za kterou mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 6 měsíců.
9. Žalobce také namítl podjatost správního orgánu I. stupně, který žalobce vyslyšel bez přítomnosti zmocněnce, aniž by vůbec dal žalobci možnost si zmocněnce zvolit. To je dle žalobce zřejmé z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno téhož dne, kdy bylo řízení ve věci zahájeno. To samo o sobě vylučuje možnost plného využití procesních práv žalobce, včetně práva spojit se se svým zmocněncem. Žalobce měl přitom v době svého zadržení a převozu ke správnímu orgánu I. stupně plnou moc, kterou udělil zmocněnci, pracovníkům tohoto orgánu ji ukazoval, avšak tuto skutečnost správní orgán I. stupně zcela ignoroval a řízení započal a pokračoval v ní bez účasti zmocněnce. V důsledku toho byl žalobce vystaven neúměrnému psychickému vypětí a tlaku, což se odrazilo též v průběhu jeho výslechu. Přestože tedy byl žalobce poučen o řadě svých procesních práv, byl na nich zjevně zkrácen a byla mu upřena, protože rozhodnutí ve věci mu bylo předáno téhož dne, jako oznámení o zahájení řízení. Výpověď žalobce byla pořízena v rozporu se správním řádem, a proto z ní nelze dovozovat jakékoliv negativní důsledky vůči žalobci. Je tak zřejmé, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo vedeno v rozporu se všemi zásadami správního řízení a právy žalobce. Žalovaná tato pochybení správního orgánu I. stupně nejen neodstranila, nýbrž je zcela bagatelizuje a nijak nezohledňuje.
10. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k novému projednání.
11. Žalovaná vzhledem k totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal bez jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalobce nařízení ústního jednání ani k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nepožadoval.
13. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci a po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
14. K tomu soud uvádí následující. Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 15. 6. 2020 v době od 10:00 do 10:45 hod byla v areálu společnosti Stavebniny DEK, a. s., IČO: 0378600, v ulici Jeremiášova, Praha 5, cizineckou policií provedena pobytová kontrola se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Při této kontrole byl žalobce zastižen při pracovní činnosti – výkon práce na vysoko zdvižném vozíku při vyskládňování

stavebního materiálu. Žalobce byl při výkonu práce oblečen do červeného trika s krátkým rukávem a s potiskem ve předu, přes triko měl reflexní vestu žluté barvy a nápisem DEK stavebniny, tmavé tepláky a na nohou měl látkové šněrovací boty šedé barvy. Žalobce se kontrole prokázal cestovním dokladem vystaveným U., který obsahoval vylepené polské vízum typu MULT/D06, vydané dne 16. 1. 2020, s platností od 20. 1. 2020 do 14. 1. 2021 s délkou pobytu na 361 dní. Dále žalobce předložil pracovní smlouvu mezi ním a společností SU INCORPORATION COMPANY, s. r. o., IČO: 07591241, se sídlem v Brně (dále jen „SU“), dále předložil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně, kterým bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání v době od 16. 3. 2020 do 13. 6. 2020 pro společnost SU, a místem výkonu práce Evropská 840, Modřice, jako skladník, obsluha manipulačního vozíku. Kopie tohoto rozhodnutí, čj. X, je součástí správního spisu. Protože žalobce nepředložil platné povolení k zaměstnání, provedla cizinecká policie další nezbytné úkony, včetně zajištění žalobce, neboť vzniklo podezření, že žalobce vykonával zaměstnání bez povolení. O zajištění žalobce byl téhož dne ve 12:30 hod vyrozuměn zmocněný zástupce žalobce (pan S. D.), který sdělil, že se na pracoviště cizinecké policie z časových důvodů nedostaví.

15. Dále je ve správním spisu založena pracovní smlouva ze dne 24. 1. 2020 uzavřená mezi žalobcem a společností SU, z níž vyplývá, že žalobce bude vykonávat práci ve funkci skladníka, obsluhy manipulačních vozíku, s místem výkonu práce Brno-venkov, Modřice, Evropská 840, 664 42 (areál CTP) 8 hodin denně, od 16. 3. 2020 do 13. 6. 2020, a za jeho práci mu náleží mzda ve výši 16.100 Kč měsíčně. Dále je ve správním spisu založen též dodatek č. 1 k této pracovní smlouvě ze dne 27. 5. 2020, který pracovní smlouvu ze dne 24. 1. 2020 mění v čl. I bodě 2 tak, že pracovní poměr žalobce se s ohledem na usnesení vlády ČR ze dne 15. 3. 2020, č. 214, ve znění usnesení vlády ČR ze dne 18. 3, č. 248, prodlužuje na dobu platnosti povolení k zaměstnání žalobce.
16. Do správního spisu byla také založena plná moc udělená žalobcem panu S. D. ze dne 16. 3. 2020, k zastupování u všech výsledků, pohovorů, či jiných obdobných úkonů vedených u Policie ČR nebo Státního úřadu inspekce práce nebo veškerých oblastních inspektorátů práce, jakož i ve všech řízeních vedených u jmenovaných orgánů.
17. Součástí správního spisu pak je též „smlouva o provozu“ ze dne 1. 10. 2019 uzavřená mezi společností Stavebniny DEK, a. s., IČO 037 48 600 (dále též jen „stavebniny DEK“) a společností START WORK INTERNATIONAL SE, IČO: 044 42 504, DIČ: CZ04442504 (dále též jen „SWT“), jejíž předmětem je provozování části skladů společnosti DEK druhou z uvedených společností a zajištění další činnosti s tím související specifikované dále ve smlouvě.
18. Dne 15. 6. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců (čj. X).
19. Ve stejný den byl s žalobcem proveden výslech (čj. X). Z uvedeného výsledku za účasti tlumočnice do jazyka u. vyplynulo, že žalobce do ČR přicestoval 24. 1. 2020 ze Slovenska, resp. do schengenského prostoru přes Maďarsko, mikrobusem. Přes Polsko vůbec nejel. V Polsku nepracoval. Přijel do Moravské Třebové, tam si našel ubytování, a následně pracoval pro společnost SU do konce března 2020. Poté odjel do Mohelnice, a pak na konci března do Prahy. Našel si zde ubytování na ubytovně v Praze 9, ulice Slévačská, kde bydlí v 6. patře, pokoj č. 615, za ubytování neplatí, má za to, že to za něj hradí agentura, která dodává lidi do Stavebnin DEK, na název si nevzpomíná.

20. Na otázku správního orgánu, zda žalobce žádá přítomnost zástupce nebo zmocněnce, žalobce u svého výsledku uvedl, že advokáta ani zmocněnce nepotřebuje, a dále dodal, že zmocněnce uvedeného v plné moci, kterou správnímu orgánu předložil na místě kontroly, nezná, tuto plnou moc mu dal podepsat jeho agent, se kterým sepisoval pracovní smlouvu se společností SU, pan Y. S. Pro tuto společnost žalobce pracoval první tři měsíce po příjezdu do ČR.
21. Žalobce dále v rámci svého výsledku uvedl, že se domníval, že je držitelem pracovního povolení, které mu vyřídila pracovní agentura, povolení mělo platit 3 měsíce, byl si vědom svého protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném výkonu pracovní činnosti na území ČR, přijel sem za účelem vydělání peněz, má zdravotní pojištění od agentury, která mu sehnala práci ve stavebninách DEK. Uvedl, že v ČR nemá žádné blízké osoby, jeho příbuzní žijí v zemi jeho původu, žalobce nemá v ČR žádné vazby ani majetek, ve vlasti bydlí s rodinou v rodinném domě rodičů, je svobodný a bezdětný, do svého domovského státu vycestuje dobrovolně, nic mu tam nehrozí. Sdělil, že ve stavebninách DEK pracuje od 10. 4. 2020 do dnešního dne, tj. 15. 6. 2020, vždy od pondělí do pátku od 6:00 do 16:00 hodin, sobota a neděle jsou volné, a to jako skladník a operátor vysokozdvizného vozíku, proškolení na to prodělal, tuto práci si našel přes internet již na U., smlouvu podepsal u nějaké agentury v Praze, jméno si nepamatoval. Později potvrdil, že se jednalo o společnost START WORK INTERNATIONAL SE, má s ní podepsanou smlouvu na práci ve stavebninách DEK, jedná se o dodatek smlouvy, za práci dostával 20 000 Kč měsíčně, peníze mu vyplácí pracovní agentura. Závěrem uvedl, že chce do vlasti vycestovat, k protokolu neuplatnil žádné připomínky.
22. Žalobce se dne 15. 6. 2020 seznámil se spisovým materiálem, nežádal žádné opravy či doplnění, nežádal ani přítomnost svého právního zástupce.
23. Dne 15. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. V odůvodnění uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce od 25. 1. 2020 do 16. 3. 2020 vykonával práci v obci Modřice dle pracovní smlouvy bez povolení k zaměstnání, a dále vykonával od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020 práci ve stavebninách DEK na adrese Jeremiášova 24, Praha 5, bez pracovního povolení, čímž naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, dále odkázal na § 178b odst. 1 téhož zákona a výjimky upravené v § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Zabýval se tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na straně 3 a 4 zhodnotil osobní a rodinné poměry žalobce, dospěl k závěru, že se jedná o zásah přiměřený. Zabýval se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédl k závažnosti protiprávního jednání žalobce, který pracoval bez povolení k zaměstnání nejméně od 25. 1. 2020 do 16. 3. 2020 v obci Modřice a dále od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020, kdy byl zajištěn, aniž by měl k této činnosti oprávnění. Přitom vyšel z rozhodnutí Úřadu práce a smluv předložených žalobcem, když pracovní povolení Úřadu práce bylo platné až od 16. 3. 2020, polské vízum vylepené v pase žalobce jej k výkonu pracovní činnosti neopravňuje. Přihlédl též k délce pobytu žalobce na území ČR, žalobce přicestoval dne 24. 1. 2020, nenahlásil adresu pobytu dle povinnosti cizince, což rovněž ukazuje na jeho postoj k dodržování zákonů na území ČR, zhodnotil věk, zdravotní stav žalobce, povahu a pevnost jeho rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, vazby navázané na území a intenzitu vazeb k domovskému státu. Shledal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené. Dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států

EU, považoval za adekvátní vzhledem k povaze posuzovaného jednání, stanovil ji v dolní polovině zákonného rozmezí, vzal do úvahy, že žalobce nemá v ČR žádný druh oprávnění k vykonávání pracovní činnosti, kterou uvedl do protokolu, na druhou stranu však žalobce se správním orgánem spolupracoval a jednalo se o první zjištěné porušení zákona.

24. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolal. Po dalším procesním vývoji (viz bod 3. výše) žalovaná vydala napadené rozhodnutí.
25. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o *správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
27. Pro účely zákona o pobytu cizinců se „zaměstnáním“ podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.
28. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR. „Zaměstnáním“ se přitom rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu (§ 10 zákona o zaměstnanosti), tedy výkon závislé práce v režimu zákoníku práce [srov. § 1 písm. a) uvedeného zákona].
29. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
30. Ustanovení § 174a odst. 1 stejného zákona pak stanoví, že [p]ři *posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
31. Soud předně k námitkám, že ve správním řízení byla porušena práva žalobce v souvislosti se zvolením si zástupce pro řízení, a že správní orgán byl vůči žalobci podjatý, uvádí, že stejné námitky žalobce uplatnil již proti původnímu rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, čj. X, a zdejší soud mu na ně též jednoznačně odpověděl v rozsudku ze dne 10. 3. 2021, čj. 1 A 2/2021-11, a to tak, že je neshledal důvodnými. Přesto je žalobce uplatňuje znovu. Soud proto v podrobnostech odkazuje na své závěry k těmto námitkám

ve svém předchozím rozsudku ve věci žalobce, sp. zn. 19 A 2/2021, neboť neshledal žádného důvodu se od nich jakkoliv odchýlit.

32. K porušení práva na zvolení si zástupce (§ 33 odst. 1 správního řádu) v případě žalobce nedošlo, neboť z výše uvedené rekapitulace průběhu zajištění a výsledku žalobce vyplynul opak. Správní orgán I. stupně poté, co mu žalobce při svém zajištění v areálu DEK předložil plnou moc ze dne 16. 3. 2020 udělenou zmocněnci S. D., zmocněnce telefonicky kontaktoval, ten však uvedl, že se z časových důvodů za žalobcem k výsledku nedostaví. Žalobce pak za přítomnosti tlumočnice do jazyka u. u svého výsledku k dotazu, zda požaduje právního zástupce a jeho přítomnost u správního řízení, výslovně uvedl, že tomu tak není („*ne, nepotřebuji advokáta, ani zmocněnce*“ – viz str. 4 třetí otázka protokolu o výsledku čj. X), a dále doznal, že ani zmocněnce nezná; plnou moc mu dal podepsat agent, který s ním podepisoval pracovní smlouvu se společností SU. Žalobce nežádal přítomnost zmocněnce ani v rámci úkonu seznámení se s podklady pro rozhodnutí, nežádal ani žádných změn či doplnění skutkového stavu a takto své prohlášení vlastnoručně podepsal. Z toho je evidentní, že to byl sám žalobce, kdo se rozhodl v řízení před správním orgánem již pomoci zmocněnce nevyužít. Následně pak v odvolacím řízení svou strategii změnil, a odvolání podal prostřednictvím svého zmocněnce. Nově předloženou plnou moc ze dne 17. 6. 2020 správní orgán vzal na vědomí a v dalším řízení s uvedeným zmocněncem jednal. Právo žalobce zvolit si zmocněnce proto bylo plně respektováno a tato námitka je z pohledu soudu spíše účelová, a neodpovídá skutečností jednoznačně zachyceným ve správním spisu.
33. Soud nevešel žalobci ani na tvrzení, že správní orgán I. stupně byl vůči němu podjatý, protože již týž den, kdy bylo s žalobcem zahájeno správní řízení, bylo vydáno i rozhodnutí ve věci. Skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí v tentýž den, kdy řízení zahájil, je v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení v situaci, kdy měl za to, že ve věci nepanují pochybnosti, a sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, či postupu správních orgánů před jeho vydáním. Správní orgán I. stupně hodnotil všechny žalobcem předložené dokumenty, jakož i listiny, které si opatřil z vlastní úřední činnosti, tyto listiny a dokumenty zařadil do správního spisu a vyjádřil se k jejich obsahu. Žalobce měl dostatečný prostor se ke všem shromážděným podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, tohoto svého práva však nevyužil a doplnění podkladů nepožadoval. Soudu proto není jasné, z čeho žalobce dovozuje podjatost správního orgánu I. stupně vůči jeho osobě. Konstatování naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců na základě shromážděného spisového materiálu a výpovědi žalobce přitom nelze samo o sobě považovat za projev podjatosti vůči účastníku řízení (zde žalobci), ale za vypořádání se s předmětem zahájeného řízení, v němž – jak bylo zjištěno – bylo žalobci umožněno jak právo obhajoby, tak všechna další procesní práva, která mu ze zákona náleží.
34. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporné, že žalobce vykonával činnost povahy závislé práce, což jednoznačně vyplynulo též ze spisového materiálu. V daném případě se však žalobce ohrazuje proti době uložení správního vyhoštění, která podle něj nezohledňuje výrazné snížení délky nelegálního výkonu práce po korekci v návaznosti na dřívější rozsudek zdejšího soudu ve věci žalobce.
35. Soud při posuzování věci předně zkoumal, zda správní orgány správně a dostatečně vymezily délku výkonu nelegální práce žalobcem, a zda tyto své závěry též dostatečně

odůvodnily. Je totiž nepochybné, že žalobce po určitou dobu pracovní povolení na území ČR měl, a to konkrétně od 16. 3. 2020 do 13. 6. 2020. K tomu soud nutně připomíná závěry svého předešlého rozsudku ve věci žalobce, sp. zn. 19 A 2/2021, v němž soud napadené původní rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020 zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná vymezila oproti správnímu orgánu I. stupně délku výkonu nelegální práce v jiném rozsahu, aniž by to dostatečně odůvodnila, což pak znemožnilo soudu přezkoumat přiměřenost zákoně stanovené doby uložení správního vyhoštění. Zatímco prvostupňový orgán považoval za prokázaný výkon nelegální práce žalobce v rozmezí od 25. 1. – 16. 3. 2020, a dále od 13. 6. – 15. 6. 2020, žalovaná již pouze od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020.

36. V novém rozhodnutí žalovaná sice v souladu s výtkou zdejšího soudu v rozsudku sp. zn. 19 A 2/2021 odůvodnila, že období od 25. 1. – 16. 3. 2020 vypustila proto, že správním spisem není dostatečně doloženo, že by žalobce v tomto období pracoval bez povolení k zaměstnání. Tuto nepřezkoumatelnost tak odstranila. Zároveň ovšem nijak nespecifikovala, proč počátek vymezené doby nelegální práce žalobce stanovila na den 13. 6. 2020. Ke dni počátku vymezení nelegální pracovní činnosti žalobce se žalovaná vyjádřila na str. 8 pouze tak, že „i když [žalobce] v průběhu správního řízení uváděl, že pracoval od 10. 4. 2020, tak správní orgán stanovil dobu neoprávněné práce od 13. 6. 2020...“ a str. 9 tak, že bylo zjištěno, že nejméně od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020 žalobce prováděl pracovní činnost bez povolení k zaměstnání. K tomu však soud znovu opakuje prokázaná skutková zjištění obsažená ve správním spisu: žalobce byl kontrolován cizineckou policií dne 15. 6. 2020, tedy dva dny po skončení jeho pracovního povolení pro společnost SU, jiné pracovní povolení žalobce uděleno neměl, a to navíc v areálu jiného zaměstnavatele - DEK, s místem výkonu práce v Praze, přestože měl v pracovním povolení povolen výkon práce pouze v Modřicích pro společnost SU, a to jen do 13. 6. 2020, včetně.
37. Dále je dle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí též vnitřně rozporné, neboť na str. 8 ve druhém odstavci žalovaná uvedla, že u žalobce došlo ke změně *druhu* vykonávané pracovní činnosti, na kterou neměl pracovní povolení, na str. 9 ve čtvrtém odstavci však již žalovaná uvedla, že pracovní činnost, kterou žalobce vykonával v areálu DEK, se shoduje s povolením k zaměstnání pouze co do duhu vykonávané činnosti, liší se však místo výkonu práce a subjekt, pro který práci žalobce vykonával. Jak podle pracovní smlouvy se společností SU, tak v době kontroly cizineckou policií však žalobce vykonával práci obsluhy (řidiče) vysokozdvizného vozíku), tj. stejný druh práce. Soud proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl opět k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; uvedená vnitřní rozpornost má pak vliv na závěr, zda žalobce jednal v rozporu s pracovním povolením, či bez povolení k zaměstnání (k tomu viz žalovanou odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 48/2013). Žalovaná sice správně konstatovala, že otázka případného prodloužení povolení k zaměstnání v důsledku usnesení vlády ze dne 18. 3. 2020 č. 248, týkajícího se platnosti prodloužení povolení k zaměstnání a krátkodobého schengenského víza v souvislosti s nouzovým stavem vyhlášeným v důsledku pandemie onemocnění COVID-19, je nerozhodná, neboť žalobce nebyl na základě pracovního povolení čj. X, oprávněn vykonávat práci v areálu DEK v Praze, při které byl přistižen, a to ani v den 13. 6. 2020, tj. v poslední den původní platnosti pracovního povolení. Žalovaná však neuvedla, od jaké skutečnosti či okolnosti odvozovala počátek nelegální pracovní činnosti žalobce v den 13. 6. 2020. Z vlastní výpovědi žalobce přitom vyplynulo, že pro DEK práci vykonával již od 10. 4. 2020, což sama žalovaná vzala na vědomí, jak je výše uvedeno, přesto se rozhodla

žalobci jeho jednání vytknout „pouze“ od 13. 6. 2020, aniž by vysvětlila, v čem má na rozdíl od data uváděného žalobcem 10. 4. 2020, datum 13. 6. 2020 za jednoznačně prokázané.

38. Pokud žalobce dále namítal, že jím vykonávaná práce v období od 13. 6. 2020 do 15. 6. 2020 ve stavebninách DEK, na adrese Jeremiášova 25, Praha 5, byla oprávněná z důvodu, že byl zde vyslán na krátkodobou pracovní cestu, soud nejdříve upozorňuje, že jí žalobce poprvé uplatnil až v žalobě; dosud o žádné pracovní cestě nemluvil. Již z tohoto důvodu se tak soudu tato námitka jeví účelová, neboť kdyby byla pravdivá, žalobce by jí jistě uplatnil již dříve, tj. od počátku. Dále by žalobce jistě byl soudu, resp. již správním orgánům schopen doložit cestovní příkaz k vyslání na pracovní cestu a též by byl jistě schopen správním orgánům uvést i další detaily této údajné pracovní cesty, tj. např. na jakou dobu byl na pracovní cestu do Prahy vyslán, apod., neboť podle § 93 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Z vlastní výpovědi žalobce v protokolu o výsledku však vyplynulo, že u DEK hodlal po svém nástupu dne 10. 4. 2020 pracovat do konce platnosti pracovního víza (viz konec str. 6). Dále též uvedl, že „tu druhou firmu SWI zná a ta mu zařídila práci ve stavebninách DEK“ (viz začátek str. 7 protokolu o výsledku žalobce). Z těchto tvrzení tak plyne, že na základě zprostředkování práce od SWI (nikoliv tedy SU) pracoval žalobce pro stavebniny DEK v Praze, nikoliv, že byl společností SU vyslán na krátkodobou pracovní cestu pro jiného zaměstnavatele. Posléze uvedenému závěru tak nic nenasvědčuje ani jej nic neprokazuje. Žalobce toto své následné tvrzení ničím neprokazuje ani v řízení o žalobě. Z ničeho tak nevyplývá pravdivost tvrzení žalobce. Dle soudu je proto účelem této námítky především dodatečně zhojit skutečnost, že žalobce vykonával pracovní činnost bez povolení v místě výkonu práce v Praze, pro jiný subjekt, než který byl uveden v jeho původním pracovním povolení. Soud proto tuto námitku nepovažoval za důvodnou.
39. Protože však ani odůvodnění nového, v pořadí již druhého rozhodnutí žalované jednoznačně nevymezuje vytykanou dobu protiprávního jednání žalobce, nemohl se soud vyjádřit ani k přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, a nebylo ani jednoznačně odůvodněno, proč správní orgán nepovažoval údaj uváděný samotným žalobcem – 10. 4. 2020 – za relevantní z hlediska vymezení jeho protiprávního jednání, ačkoliv soud tímto konstatováním nijak nenaznačuje své vlastní úvahy.
40. Soud pro úplnost uvádí, že při posuzování neměl k dispozici úplný správní spis, neboť předložený spisový materiál neobsahoval tu jeho část, která se týkala procesního průběhu po podání odvolání, resp. jeho doplnění, do vydání nyní napadeného rozhodnutí. Doplnění správního spisu však soud nakonec od žalované nevyžadoval, neboť vycházel z odůvodnění a nesporných skutečností uvedených ve svém předchozím rozsudku týkajícím se žalobce pod sp. zn. 19 A 2/2021, které považoval pro rozhodnutí této věci za dostatečné.

IV. Závěr a náklady řízení

41. Soud na základě výše uvedeného napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a částečné nesrozumitelnosti spočívající ve vnitřní rozpornosti.

42. V dalším řízení je žalovaná povinna jednoznačně na základě prokázaných skutkových okolností doložených ve správním spisu přezkoumatelným způsobem odůvodnit vymezení doby vytýkaného protiprávního jednání. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
43. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Žalobci tak náleží paušální náhrada ve výši 300 Kč dle § 1 odst. 1, odst. 3 písm. a) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně